

KDO/KAJ SPLOH SEM?

Kličejo me.

Rahločutno. Brez srca.

Brezimena. Brezimena.

Ne presegam njihovih idealov.

Zato sem

Drugačna. Drugačna.

Smejijo se. Obračajo se.

Kot da sem pošast. Kot da sem smet.

Zaradi njih se počutim tako drugačno.

Tuje.

Drugače sploh ne bi opazila,

da je z mano kaj narobe?

Kot da sploh nisem iz tega planeta.

Sem padla iz lune?

Sem se odbila od koničastih zvezd?

Besede so kakor orožje.

Njihov smeh je bodeča žica.

Odpira zevoječe votline.

V teh pa otožno odmeva, odmeva.

Sprašujem se, kje sem ga polomila.

Eno oko zeleno, drugo modro?

Lasje v odtenkih mavrice?

Požgan obraz brazgotin?

Prešite ustnice bolečin?

Ena noga vleče drugo,

lastno telo se požira.

Ker sem pač lahka tarča brez razloga

in me še lastna družina prezira?

Nikamor ne spadam.

Tako drugačna tako drugačna.

Nisem košček nikakršnjega mozaika.

Tako čudaška tako čudaška.

Lažje se je vdati.

Oči zapreti in zaspati.

Vsaj nikogar ne bom motila.

Pa ste le pokazali pravi obraz.

Da vam je več do ugleda

kakor sočutja do sočloveka.

Ste napadli *tisto* **pravo** pošast?